

KRJELA 27

Klub mladých autorov
pri Liptovskej knižnici Gašpara Fejérpataky-Belopotockého
(Žilinský samosprávny kraj) v Liptovskom Mikuláši

Nad'a Kubányová

* * *

Odmrznuté prsty kladiem na klávesy bez zvuku

Opäť raz sa holub schoval pod strechu a detské hlasy bežia
Klopkajú pomedzi kvapky vody

Hrtan ich hravo číta v privretom viečku holuba

Jeho trvanie pod strechou je bez dimenzií

Opäť raz sme si vymysleli nultú dimenziu,
Kde sa hocičo zmestí,

Stuhnutá šija i kolesá hlasov bez ľudí

Dážď neustáva a holub je bdely

- prelet holuba -
Neustávajúci hukot krídel

Na mäkko sa rysujúcich čiarach tvrdej dlane

V strome to opäť šelestí

Únava sa stupňuje vrasť do kostí pohybuje perami ako nemá starenka

- všetko vlnenie je pokryté plastovým izolantom -
Nedostáva sa k nám kolobeh vlastnej krvi

Isté je len tuhnutie – na dne oceánu,
Kde sa vody stretajú, mávajú krídlami a prelietajú,

Prebleskujú našimi stuhnutými telami

Hrmenie a burácanie je nám vlastným pánom
Naším bičom

Dunenie v spánkoch za bdela
Tekutý asfalt nás zalieva

(17. 7. 2008)

* * *

Riavy vody
Ktoré nemajú konca
Krúpy
Ktoré bijú hlava-nehlava

Jeden nepretržitý dravý tok

Objatie blesku s hromom
Ktorý všetko umlčí
Voda čo sa nikdy nedopovedá
Čo zaplavuje iné vody
Svojou mokrou dlaňou ich plieska po líci

Vlnenie v návaloch
- číri prúd číra energia -

(objatie ktoré nie je objatím)

Neutícha, neustáva
Plaví v sebe všetok hmyz, všetky larvy
(možné motýle) mlčia vo svojich škrupinkách
Svoju pesničku

Neodplaviteľné čupí na hrudi
Ako neuhasiteľná voda

Prameniaca v čírom nebi
(nepoznáme kolobeh vody,
Moria a oceány sú nám cudzie;
V oku tajne prechováваме ich soľ)

Slnko je neúprosné, naďalej visí.
(24. 6. 08)

Ivan Repček

Zakázaná zóna

Blúdím
v jaskyni
nebezpečných stretov

Hľadám
v priepasti
mihotavé svetlá

Narážam
v príležitosti
o dlhé tiene

Stúpam
po schodoch
do zakázanej výšky

Padám
pod tabuľku
s výstrahou
DANGEROUS

Prapodstata

Balansujem v belosti
nemocničnej posteľe
na mise hľadám
rovnováhu tela a duše

Koniec času

Netopierie krídla napnuté
sivým letom bubnujú
na dážď a nepočúvajú
ultrazvuk sondy

V nočnom lietaní je ukrytá
krása z nočnej oblohy
dolu hlavou padajú
jagavé hviezdy

Vychutnávajú voľnosť a strácajú
jedna druhú v poslednej
dimenzii nášho času
navždy strateného

Pochopiť

Nestrieľajme
na klaviristov
čo hrajú do ticha

Nestrieľajme
na holuby
čo letia do výšok

Nestrieľajme
do myšlienok
čo kradnú spánok

Nestrieľajme
Nestrieľajme

Skúsme objasniť svet
taký aký je
iný nebude

Podobnosť

Kytica schne
lístok po lístku
lupeň po lupeni
blednú farby
vôňa vyprchá

Tak akosi
umierajú lásky
deň za dňom
a možno ...

lístok po lístku
lupeň po lupeni ...

Premeny sna

Vypustím z klietky
svoje sny
ako krdeľ motýľov
čo prežili vlnajúšu zimu

Budú stúpať do výšky
tisícky mydlových bublín
s ľahkosťou kolibríkov
opijú sa z kaluží

Vysoko nad oblakmi
vo farbách dúhy
postupne začnú umierať
napokon jeden prežije

Budúcu jar sa vráti
s lastovičkou čo robí leto
bude klopať
na obločný rám

A zmení sa na vzdušný zámok
tam v kúte neba
bude sa viezť
na malom voze s Polárkou

Všetky hviezdy
budú salutovať
a on stane sa
malým princom

Vyrastie z neho veľký kráľ
v oblaku znesie sa na zem
a ku mne prehovorí
ja som život

Cesta

Otváram
trinástu komnatu
Pandorinu skrinku

V poslednom
zákutí duše
zaspáva láska

Možno istá
možno čistá
a možno zradná

Vychodenými cestičkami
ma zavedie
do záhuby

Poklad

Horiace srdce
odtrhnuté z rámu
s kvapôčkami krvi
na okrajoch
s čerstvými stopami
z pahreby
vykotúľa hrst'
nebrúsených diamantov

Hra

Do slnka
do svetla
do jasu
namierim svoj tieň

Utečie

Bude sa mi smiať
za chrbtom

Nechytíš
Neprekročíš
Nepreskočíš

Otočím sa

Bude sa mi smiať
predo mnou

Nechytíš
Neprekročíš
Nepreskočíš

Už

Už ...
dozrel čas
Už ...
skáčem salto mortale

Mám ...
jeden pokus
za celý život

Už ...
nič nie je isté
len tento skok

Už ...
nerozmýšľaj a ...
skoč

Nespavosť

Heroldi
s krvavou vlajkou
ťahnu krajinou

Cválajú cestou
negatívnych svetov
poslovia noci
zbledli únavou

Heroldi
stoja pred bránou
z tvojej hlavy

Ukradli spánok
a v očakávaní rána
bubnujú do ticha
zlodeji snov

Anna Uramová

Sen štvrtý - marionety

1.

večer teraz a večer vtedy
za nitky poťahuješ slová
bábky oblečené v červenom

2.

leje sa víno hrajú džez
a steny sa sýtia farbou
slnko tieň
oranžová svetlohra
kulisy pre hercov
nahnúť sa cez okraj studne do hĺbky
znovu to uvidieť
... stojíš...

...žltý šál, trepotanie vo vetre...

... obzri sa... ... nič viac, len...

voda pohľad číre trblietanie
po omrvinkách
celý môj tento muž
sladký chlieb
na mojom podnebí

3.

na dverách skrine visia
pokrčené ľanové šaty...

...pokrčené... niečo ako dekadencia
o nej samej obráť list
môžeš uveriť teraz

obrovské biele priestory v duši
nepopísané územia
rozdzvojenie snov a ciest

tento muž je mojou pravdou

v ňom sa stávam ženou
matkou i dieťaťom

4.
zrazu únava zo slov
je ich priveľa

čas plynie popri stenách
ako veľká čierna mačka

v nalomenej kôre
privieram oči

na tvojej pokožke svetlo
ktorému tak závidím

5.
znovu je tu
očakávaná
a predsa prekvapujúca
bolesť
nôž, čo ma pretína
rozožiera vnútro
vyostruje zmysly
núti ma kričať
a meniť sa z človeka
na ženu

cítim výčitky keď ju uspávam
ružovým zázrakom farmácie
no inak to nejde
je prisilná
sestra - zrkadlo
v ktorom ma bolí
každá moja tvár

6.
dnes už viem že poznanie
nie je cieľom len vláknom
Ariadninou niťou
ktorá sa kľže medzi prstami
pri východe z labyrintu
stratí význam
stane sa symbolom
a znamením

7.

keby som mala pred sebou
tisíc ciest
bolo by to rovnaké
ako teraz keď sú
povedzme tri

8.

niektorí hovoria
jazyk je všetko
iní hovoria
v tichu nájdeš čistotu

strach je len trpké víno
bez zavŕšenia
menej korenia a lásky
menej dôvery

9.

prečo ma tu nechávaš, Bože
zamotanú v sieti
pohodenú na brehu
bezhlasnú
smutnú až po korenky snov
tenký lesk útechy
svieti
kým slnko trvá
potom sa stratí
z dotykov zo slov
vyhasne

10.

veľmi stará žena
si večer čo večer
naleje čistého vína
do sklených poloprávd
napíše niečo o sebe
posype papier
ako za starých čias
nech sa stratí
zbytočná ťažoba zo slov
nech piesok vpije slzy
čo zostali medzi riadkami

Sen piaty – červená

1.

horúčavy a zmeny
odchádzajú ľudia
tam vonku
ťažké nákladné vlaky
rozrývanie ticha
ťažoba, pusto
nevidieť ani na krok
ani na krok bez svetla

2.
prečo stále
tie isté otázky
tá žiara
ktorá nezohreje neosvetlí
všade chaos
tie vlaky
tie ťažké otázky

odchádzaš
láme sa moje svetlo
na hranách

3.
bolo to rýchle
uponáhľané
veľa ľudí v bielom
ja medzi nimi
a červená pulzuje
červená ako prudkosť
ako vibrácie odchodov
červená ako krv
červená – vášeň
červená – hnev
červená – zaslepenosť
jediná úzka cesta
nie iných
tvoja

červená ako z románu
červená
niť ktorou sú vyšívané
tvoje sny
svadobné košele
rúcho na Veľký piatok

voda a ten hlas
tie slová

„Koho hľadáte?“

tretí spev, až do dna
zostať, neodísť
úpenlivé trvanie

4.
všetko sa vracia
vystúpi zo svojho stredu
ako život Egyptanov
ako bárka boha Re
všetko vystupuje a zostupuje
rozvíja sa
a potom kvety a plody
a potom
potom krása opadá

uzavretie kruhu

5.
už len niekoľko dní
čistota
túžba po nej
zároveň potreba opakovať
stále tie isté
slová
strach a stratiť
majú rovnaký základ
z jedného bodu vychádzajú
sestričky
pokrvné hrôzy
za ruku ťa držia po nociach

počujem
neústupné volanie

6.
pamätať si to
ako prechádzaš
cez sedem storočí
usmievaš sa a hovoríš
zbohom
jedno z tých slov
ktoré sú
príliš silné
ako láska ako smrť

neodvolateľné
hovoriš ich len raz
tak ako pred oltárom
prisahám

prítmie
gotických okien
tvoja tvár
a svetlo z vysokých
sústredená sila

7.
vonku drieme
pokojná ulica
akoby ani nebolo
po všetkom

oheň
prudké ustavičné horenie
pohltiť spáliť
na pokožke rany
ustavičné tlenie

zastavím sa na moste
voda všade voda
čistá chladivá
prijíma do seba odrazy
obľakov konárov lístia
chcem byť ňou
pohľad sa káže ako svetlo
vo vlnách

rozlomenie
teraz
zachytené
to svetlo
všetko je o ňom...
na hranách

8.
vrastanie do sveta
ktorý mi zostal
pomaly sa zmieriť
prijat' to že
som žena ktorá miluje
príliš silné slová
mám z nich strach

žena
ktorá
miluje

9.
srdce sa musí rozrastať
dovoliť iným
nech sa dotknú
nech položia ruku
na kamene
vyhriate slnkom

10.
končím
dospievam túto pieseň
snímom
siedmy závoj z tváre
nechám ich
nech mi prikryjú vlasy
dovolím im...

...nech sa stane...

... v modlitbe sama sebou
prechádzať
od oltára k oltáru
v tichu sa zakoreniť
dotknúť sa pozlátených obrazov
Máriinej tváre
zrazu mi je blízka
tá čo milovala

11.
končím
prstene hasnú
vo vysokej tráve

nie záhrada
nie úrodné pole
nie lúka
nie hlboká hora
zo siedmej rozprávky

vytrhávať vlákna
jedno po druhom

nové krajiny vo mne

nové územia

odovzdať (sa)

prijat'

uveriť

Epilóg

1.

zasa tie bledé rána
chlad ktorý neskončí
máš pocit že je večný
pláva ti v krvi
v šedivom priestore
medzi dušou
a unaveným telom

2.

mala by si robiť
náročné veci
alebo aspoň
zmysluplné

akási náplasť
na poškriabanú sebaúctu

zima zima
bojíš sa jej
máš strach
že ťa zlomí
že bude pomaly tiecť
do tvojho pohára
kým ho celý nenaplní

len tak
nenápadne
po kvapkách

3.

večer sa modlíš
alebo nevládzeš

keby sa aspoň v spánku
dalo oddýchnuť

v kovových dňoch

zo stola vyberáš
papiere lieky injekcie
láskavosť

jediný krehký náhrdelník
len ho treba vždy nanovo
ponavliekať

unavené oči
unavené ruky
stále nanovo

4.
tam vonku
voniam zeme
gaštany
a leto...

...bolo vôbec?

5.
zvykať si na odchody
na to čo ani nemôžeš
nazvať stratou
lebo si dala
vedome
dobrovoľne
a vo veľkej veci

zvykať si na to
že kdesi v neznámych územiach
žije človek
vďaka ktorému nezomriem
lebo to najlepšie zo mňa
je navždy v ňom

zvykať si
na tmu
náhlu bezcieľnosť
a opatrovať jediný plameň
lebo ako ja
tak aj on
zostáva
čisté trblietanie
jeho duše
vo mne pretrvá

Krjela. Časopis Klubu mladých autorov pri Liptovskej knižnici Gašpara Fejérpataky-Belopotockého (ŽSK) v Liptovskom Mikuláši. Číslo 27. Autori tohto čísla: Naďa Kubányová, Ivan Repček, Anna Uramová. Zostavila: Anna Ondrejková. Vydala Liptovská knižnica Gašpara Fejérpataky-Belopotockého (Žilinský samosprávny kraj) v Liptovskom Mikuláši. Október 2008.